

Arrest

nr. 215 440 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 25 oktober 2013 in België in het huwelijk met de heer M.F., eveneens van Georgische nationaliteit. Deze laatste is een in België gevestigde derdelander.

1.2. Verzoekster dient bij brief gedateerd op 19 september 2017 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 16 juli 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die verzoekster op 24 september 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten

[...]

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet: betrokkene toont niet aan niet langer dan de in artikel 6 voorziene termijn in België te verblijven.

Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot en kinderen heeft, vormt op zich geen garantie op verblijfsrecht en ontslaat haar niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Aangezien mevrouw reeds diverse jaren tevergeefs in België vanuit illegaal verblijf procedures opstart om haar verblijf te regelen en ze, ondanks de beslissingen tot onontvankelijkheid en enkele bevelen om het grondgebied te verlaten, volhardt in haar houding om hier te blijven, is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aangewezen.

Een tijdelijke afwezigheid van mevrouw om zich via de voorziene procedure in regel te stellen, vormt geen schending van het hoger belang van de kinderen. De echtgenoot kan tijdelijk instaan voor de opvang van de kinderen. Er bestaan daarenboven diverse andere mogelijkheden tot kinderopvang in België. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden met de familie en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere, ...) die de permanente aanwezigheid van de moeder vereisen..

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalt in zijn arrest met nummer 1570399 d.d. 30.11.2015 het volgende aan: "Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven."(diverse verwijzingen naar rechtspraak inbegrepen).

Er zijn eveneens geen aanwijzingen omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene die een bevel om het grondgebied te verlaten belemmeren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij wijst erop dat zij in haar aanvraag voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet alle documenten heeft voorgelegd die aantonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden in het kader gezinshereniging en niet wordt gemotiveerd waarom haar de toelating tot verblijf niet wordt toegestaan.

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, wat dit betoog betreft, als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt daarbij op de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

[...]

Er werd inderdaad een aanvraag ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Uit het dossier blijkt dat er op 16.07.2018 instructie werd afgeleverd om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15ter.

Verweerder merkt ten overvloede op dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in haar hoedanigheid van echtgenoot en moeder. Het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen in de in casu bestreden beslissing. Terwijl er een aparte beslissing wordt genomen omtrent de aanvraag gezinshereniging. Er kan geen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster bij brief van 19 september 2017 bij de burgemeester van de stad Menen een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij voegde bij haar aanvraag de stavingstukken die volgens aantonen dat zij voldoet aan de geldende verblijfsvoorwaarden in het kader van gezinshereniging. Bijkomend argumenteerde verzoekster in het kader van haar aanvraag dat zij, waar zij als Georgisch onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht, geen buitengewone omstandigheden moet aantonen om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verweerder of de betrokken gemeentelijke overheid inzake deze verblijfsaanvraag reeds een beslissing had genomen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, laat staan dat een dergelijke beslissing verzoekster dan ter kennis was gebracht. Ook in de thans bestreden beslissing kan niet worden gelezen waarom deze aanvraag geen gunstig gevolg kan kennen. Verzoekster dient te worden bijgetreden in haar standpunt dat zij geen kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom zij in gevolge de door haar in België ingediende aanvraag niet wordt toegelaten tot een verblijf in het kader van gezinshereniging, situatie waarin haar nochtans niet langer bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven.

Verweerder betoogt in zijn nota met opmerkingen dat “er op 16.07.2018 instructie werd afgeleverd om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15ter”. In werkelijkheid blijkt uit de stukken van het administratief dossier enkel dat verweerder op 16 juli 2018 een brief richtte aan de burgemeester van de stad Menen om deze laatste erop te wijzen dat zij volgens hem bevoegd was om een dergelijke beslissing te nemen. Er blijkt niet dat er sprake is van enige beslissing die verweerder zelf ter zake nam. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de burgemeester van de stad Menen daadwerkelijk een beslissing nam inzake de aanvraag voor een toelating tot verblijf van verzoekster. Ook in de nota met opmerkingen of ter terechtzitting kan

verweerder hieromtrent geen duidelijkheid brengen, waardoor op geen enkele wijze blijkt dat op enig ogenblik inzake de voormelde aanvraag een beslissing werd genomen waarin verzoekster de redenen kon lezen waarom deze niet wordt behandeld of aanvaard. Verzoekster stelt ter terechtzitting op geen enkel ogenblik in kennis te zijn gesteld van een beslissing inzake haar aanvraag.

Er dient te worden aangenomen dat verzoekster een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wettelijke bepalingen aannemelijk maakt, waar haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat enige redengeving voorligt waarom de door haar in België ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet aanvaardbaar is en ook niet blijkt dat inzake deze aanvraag dan reeds een beslissing werd genomen, door verweerder of een andere bestuursoverheid. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze gedane vaststelling. Verweerder houdt onterecht voor als zou verzoekster kennis hebben van alle determinerende motieven waarom zij in de huidige stand van zaken en gelet op de door haar in België ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf en de daarin ingeroepen argumenten, het grondgebied moeten verlaten.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS